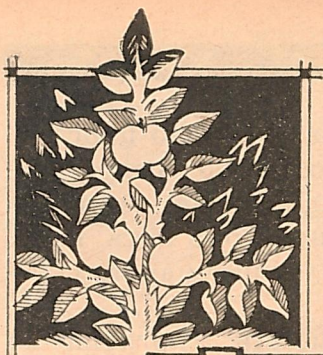

ПОДЗЕМНОТО ЧОВЪЧЕ

Имало едно време богатъ царь. Той ималъ три дъщери — една отъ друга по-хубави. Дъщеритѣ всѣки день се разхождали въ царската градина.

Въ градината растло чудновато дърво. То всѣка година раждало златни ябълки. Ала никой не смѣлъ да хапне отъ тѣхъ. Който хапнѣлъ, тозчасъ потѣвалъ въ земята. Нито се чувалъ, нито се виждалъ вече.

Една сутринъ тритѣ царски дъщери отишли подъ чудното дърво. Златнитѣ ябълки грѣли като слънце. Най-голѣмата дъщеря рекла:

— Колко сж хубави тия ябълки. Ала до сега не сме ги опитвали. Кой знае колко сж сладки!

Другата дъщеря добавила:

— И никога нѣма да вкусимъ отъ тѣхъ. Татко всѣка сутринъ ни напоя: „Деца, пазете се да не хапнете отъ златнитѣ ябълки! Който хапне, въ земята потѣва!“

Най-малката дъщеря попитала:

— Ами ако потѣнемъ, какво ще ни стане?

— Никой не знае, — отговорила най-голѣмата девойка. — Който е потѣналъ, не се е върналъ да каже.

— Ние пъкъ може да се върнемъ.

— Никой не се е върналъ. Най-малката дъщеря помислила и рекла:

— Пъкъ може и да не потѣнемъ въ земята, ако хапнемъ. Може само да ни плашатъ, та да не кжсаме златнитѣ ябълки.

— Татко нѣма да ни плаши. Той ни много обича.

— Може и него да сж наплашили.

— Но той е царь, не се плаши.

— Ако не се плаши, защо не хапне отъ ябълката?

— Защото, като отиде на долната земя, нѣма да се върне.

— А може да се върне, щомъ е царь, — рекла най-малката сестра.